

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njeđzelske lopjeno. ↵

Wudawa žo kóždu žobotu w Smolerjez knihicziščerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž

14. njeđzela po šwjatej Trojicy.

Ent. 17, 11—19.

„Wolaj žo ke mni w čažu mny, dha čzu ja eže wumóz a ty wubijš nje khwalicž“ (Wj. 50, 15), tak dawa tón žmilny a wšehomózny Bóh šwojim džěčom, kiž we wšehelkej mny žu, wšehwolacž, tak wón je wabi a napomina š drohim kražnym žubjenjom. A chzeš-li ty k temu, šchtož tele šłowa praja a na šebi maja, wobras měčž, kiž by eži wšeho prawje rjenje wos-
lažnik a wukožik, dha eži žaneho lěpscheho njewěm, hačž tón, kot-
ryž džehnjische šwjate seženje nam psched woczi staja, seženje wo
džečacžoch wužadnych. Pschetož šchto tu widžiš? Nu su, kiž
jo k Bohu wo pomoz woła, ž m i l n o s e ž, kotraž hubjenych š po-
mozu šetka, ale tež njeđžak, kotryž žo šam wo žohnowanje
dostateje pomozu pschinjeke.

Tón Šbóžnik je duzy na puczu do Jerusalema. Wón chze
tam šwoje poslednje jutry šwjeczičž. Ale wón tam njeczehnje
po najbližšchim puczu. Wón ežehnje šrijedža njes Samariskim a
Galilejskim krajom, šo by na tajkim dlěšchim puczu ežim wjazy
šladnosće měť, hubjenym dobrotu ežinicž a kaž Bože šłoncežko
puchi šwojeje wobšbožazeje lubosće do wšehč stronow woseplacž.
Tón luby Šbóžnik, hdže je wón hdy to šwoje pytal? hdže šam
na šebje mššlik, na šwój wužitk a wotpoćnik? Jeho jedž a
ječe wodnjo a w nozy bě, šo by njeno šwojeho Wótza psche-
hažnik a ša šbože šwojich bratrow po ežele žo hačž na naj-
šwěrnischo starať. Njedaloko jeneho města šetka jeho ežrjoda
wužadnych, džewjecžo Židzi a jedyn, kaž bě na jeho drašče w-
šecž, Samaricžan. Wšy móhli žo džiwacž, šo je žo tule staw
šepiteho šamariskeho luda židowskim mužam pschisamknyl a šo

žu ežile jeho njes šobu ežerpili. Ale njewěmy dha a nješmny
jo š nowa w tutej wójnje šažo dospońnje šhonili, kaž šhromadna
nuša rucže wšeh šchlahi a šacžahi špodtorha, kotrež ežlowjekojo
w ežazu njepšchetornjeneho měra a derjehicža husto njes šobu
natwarja w hordosceži a twjerdosceži šwojeje wutrobny? Šhromad-
ny šchiz, hromadže šhonjena a pschětrata nuša a žalosčž tež
tajkich jara bórny hromadu wjedže a stowaršchi, kiž žo přjedny
nješnjajachu abo šnacž njehachu. Tudy bě wužad to dokonjal. —
Wužad! Běda, tajka to šhorosčž! Žadława, natyłowaza, nje-
šahojomna! Žyle ežělo — jene jenicžke jěšenje a ničžo štrowe
na nim wot wjeršcha šłowy hačž do špodny nohi! Wusamknjeni
š ežlowškeho towarštwu dhrbjachu wužadni žo štrownych šdalo-
wacž a na puštych městnach šami njes šobu bydlieč. Tola tež
w tajkej šwojej šamotnosceži žu ežile džehacžo něšchto wo Jesužu
šakšcheli, wo kražnych šłutkach jeho mozy a lubosće, a to je
w nich tu nadžiju šbudžiko: Tón móže, tón budže wěšče tež nam
pomhačž! Duž, jako jeho nětko našdala wuhladaja, posbėhnu
šwój hłóž a wotaja š hłubokosće šwojeje wutrobny a šwojeho
hubjenstwa: „Jesu, luby mišchtrje, žmil žo nad nami!“ —
Nuša, praji pschisłowo, wuczi paczerje špěwacž. A wěšče, hižom
ežělna, šwonkomna nuša je jich wjele, kiž bėchu w dobrych dnjach
žo modlenja žyle wotwucžili, šažo wucžita, ruzny štykowacž a šo-
lena šhibowacž; někotry je wonkach psched njepšchecželom, hdžž
kule lětachu kaž šypany hróč, abo domach, hdžž šrudne powje-
seče dónidžechu, hdžž šhlėbowa drohota abo druhe štarosceže šo
wo durje šłapachu, šažo pucž k šwojemu Bohu namakať, a někotre
hróncžko, někotra šchucžka, kotryž bėšche ša mlode nawuknyť,
je w tajkich šhwilach žiwjenja šažo w nim wožiwika a se štyšneje
wutrobny horje šupaka k njebjekam. Ale modlitwa, kotryž

cželna nusa cžłowjetej wunueži, husto dosęž žana prawa modlitwa njeje. Teho dla nječakaj, doniž woda cželneje nudy a žakoseže tebi hačž k dušchi nještupa. Njeleži dha wjele witišha nusa tebi wschědnje na schiji, snitskowana nusa hrěcha? Dřěch, haj, to je tón prawy duchowny wuřad, wjele hóršchi, dhyžli cželny. Tón žyheho cžłowjeka pšehědže, tón sajědožeži a škajš cžěto a dušchu. Dale najhóršha wschitkich khoroszczow dyrbjata naš cžerjeć, pomoz a wumóženje pytacz pola praweho lěkarja. Sachtó hewak pať móže naš i hrěschneje nudy wumóz, khibu tón, kiž je sa naš na křichžu pobyl a našche hrěchi na šwejim cžěle žant woprowal? Hdže druhdže namakamy pomoz, khibu pola teho, kiž tak pšehc- cželuje wschitkich sprózných a wobežezěnych k žebi wola a žlubi: Teho, kiž te nni pschědže, njebudu ja won wustorečiež (Jan. 6, 37)? Ach, my běhamy w šwojkej nudy, duchownej kaž cžělnej, tak radži k džerawym študijam, kiž žaneje wody nimaju. Ně, nuz tak! Wy khori, bėdny, hubjeni, wy šbieži a šhibewani, wy sprózn i wobežezěni, wy khudži hrěschnizy wschitzy, kiž wy šwoju nudy snajecže a kuřanje hada we šwojim šwědomnju bolosnje cžujecže — pošbėhucže šwojej wočzi a hladajecže! wón cžaha hišceže po fraju wofoto, tón dobry lěkar, kiž pomhacz chze a pomhacz móže. D džieže won je šwojich šrudnych komorkow a šyřlowých kucžikow, džieže won jemu napšehcěziwo a wołajecže kaž tamni, jeno hišceže i potnišchim, khroblišchim dowěrjenjom: Jesu, luby mišchtrje, Šhryšceže, Šsyno Boži, o ty jehno Bože; kiž šwěta hrěchi nješesch, žmil šo nad nami! Šak dha, šo nje- dyrbjal ja wołacz? Wschak je Bóh huadny k šlyščenju. Ša chzu hšof prawje pošbėhowacz k tebi, mój Wótceže we njeju. Ty i lubošču chzech na mnje hladacz, nje nochzech štorcžiež wot štola, hdhyž psches Šsyna cži budu šrudnje k wohan padacz (Khěrl. 589, 2).

Haj, pola teho Šnješa je huada a wjele wumožnja pola njeho; pola njeho ta žmilnošč, kotraž „psches Šsyna wschitkim pomhacz chze“, ta žmilnošč, kotraž hubjenym na pomoz khwata. — Wołofai je jena tych 13 matych Šandwichškich kypow w po- łodnišchim morju. Ša ma pschimjeno „kupa wuřadnych.“ Wjšchnošč, pod kotrejž wschě tute kupy steja, je ju wuřadnym k wobydlenju pschipołajaka. Žadny štowny uohu na nju nještaji. Žako lěkar a dušchowpastyr bydli njes tymi nješbožownymi štajnje mižionar, kiž ma tam cžadž žiwjenja wostacz. Šo cžadž tež wón na wuřad šhori. Šak bórny hačž wumrye, nacžahnu na kupy šhorhoj, i tym šužodneje kupje wosjewjo: Našch mižionar je wumryež; pošezelcže nam druheho! A k cžesčži kšehesčžjanštwa ma šo prajiež, šo ženje dlěje hačž někotre hodžiny trako njeje, hačž šo šašo nowy mižionar na šanjertny pucz k nim nastaji. — nětk prajecže, našcha šemja, šyto je wona druge, hačž tajka „kupa wuřadnych“? Wschitzy žmy wotšupili, wschitzy šo hrojni ščiniili, wschitzy žmy wuřadni, a je tak, kaž piřane šteji w psalnje šchtyratym: Bóh pohlada i njebješ na cžłowške džěčži, a hlaj, tu njebė žadny, kiž by dobre cžinił, tež nuz jedyn. Duž Bohu žel wot wěčnoščez, tej' našchej' nudy bėšche. Wón džesche k šwojom' Šsynowi: Cžadž žada moju huadu; dži na šemju mój najšubschi, Daj khudym šbőžnu radu, jim pomhaj i hrěschnej' štyknoščez, wjedž jich i tej' žnijertnej' hórkosčez, šo i tobu žiwi budža (Khěrl. 1, 4). A tón Šsyn bė Wótzu poš- klyščny, wón pschědže na našču šemju jako tón prawy lěkar a wumožnik, wón nješesch našche khoroščez a natoži žebi našche bolosčez, wón wumrye sa naš na křichžu, šo by je šwojej krowju naš wucžisčžil wot našcheho hrěschneho wuřada. A nětk, hdžež je wón powyščený k šwojemu Wótzu do njeja, je wón k pom- hanju pschczo hišceže runje tak hotowy, kaž tehdy, jako tamni džekacz je go šetkach. D kažki lubojny, wutrobu hmujazy na- pohlad, fak cžile wbošy, wot šwěta wustoreženi ludžo i pošbėhnje-

nymaj rukomaj wofoto njeho steja, pomoz wot njeho docžakajo, a wón na nich hlada pošny žmilneje lubošez! Wón budžisše na měšez i jentym jeniežkim šlowežkom jich wustrowiež mohł, ale šo by jich wěru pruhował, džesche wón k nim: Džieže a pošakęže šo měšchitkam; daježe žebi wot nich wobšwědčiež, šo seže cžisčži wot wuřada! A woni cžinjachu po jeho šlowje, a hlaj, jako tam džechu, buch uoni wucžisčženi. — Šež nad nami je tón Šnješ wschelake a wulke džiwý šwojeje žmilnoščez cžinił. Dopomni šo jeno, fak je wón na twoje wołanje tebi twoju khoru man- džěštu šašo dał, tebi twoje džěczo šdžeržak we wulkej štrachosčži, tebi lubegu štaršchegu hišceže wostajil hačž na tutón džěč, tebi šamenu šašo štanęž dał wot cžezšez khoroščez, tebi tež w drohni cžadž pschczo šašo khlěb wobradžil abo i drugeje nudy a wuškosčez džiwuje a kraņnje wupomhal. Wšmi k temu hišceže tamne wulke dobroty Bože, wo kotrychž te šči artikle našcheho kšehesčž- janšeho wěruwusnacža rěčža, njedhrbjšch potom wušnacž: Ša to wschitko ja šo jemu džakowacz, jeho khwaliež, jemu škuziež a jeho poškuchacz winojty žym. Šo je šawěčez wěru!?

Džewjeczjo, jako pytachy, šo žu wustrowjeni, khwatachy domoj k šwojemu powołanju, k žonje a džěčom, a šapomnichy džakowanje a teho, kiž bėšche tajku žmilnošč nad nimi cžinił a kiž by tak rady tež žebi jich dušchu dobnł psches tu cžělnu dobrotu. Ale jenož jedny jeniežki, jenož tamny Šamariežan wrěči šo a khwali Boha i wulkim hšofom, tamni pať pschinęžu šo psches šwój njedžak žami wo žohnowanje teje dostateje pomozy. Šomny runany šo my? — Wohlej tam teho Šamariežana k nohomaj heho Šnješa! Wón šhoni, kažta kraņna wěž je, temu Šnješej šo džakowacz. Tón Šnješ jeho pošhwali: Dwoja wěra je cže wu- štownika. Wěšez, tež tamnych džewjeczoch bėšche jich wěra wa- štownika, bėšche jim k cžělnoj štownosčži dopomhata a na tej dachy woni žebi dosęž bęč, ale sa šwoju dušchu žebi ničzo wot teho Šnješa nježdachu. Šamuch wěra pať bėšche šepšcha, ta wjedžisše jeho šašo wrěczo k Jesušej, ta šwjaja jeho je žyřnym šwjajštom twjerdže na teho, kiž je nuz jenož lěkar khoreho cžěla, ale hišceže wjele bóle khoreje dušche, a kiž k tym, kotřiz i pošutnej a wěrijzej wutrobu žebi wucžisčženje wot duchowneho wuřada žadaja, tež džęnša hišceže praji: Štan a dži, twoja wěra je cže wu- štownika! — Ale džakna kwětka kěžje i ředka. Šak malo je tych, kotřiz šo psches dostatu pomoz k temu Šnješej dowješčž dadža a tak jeho pošne žohnowanje dostanu. Wěšez, tu a tam leži jedyn i hutej wutrobu na šwojim woblicžu pschod tym Šnješom a pali jemu wopor hóršeho džaka. Hdže pať žu cži džewjeczjo? Hdže žu cži, kiž šo jemu džakuja ša tu dobrotu, šo je jich w šwjaj- tej kšehčženizy šmył wot wuřada hrěcha? Ach, na to woni ani njespomnija! Šak někotry štawa ranu a njedžakuje šo Bohu šo jeho huadne pschitrywanje, šcha šo wjecžor a njedžakuje šo jemu ša dostate žohnowanje, žyda šo k bliđu a štawa wot bliđu bjes modlitwy, šwjecži šwój narodny džěč a wošamka štan šeto, ale nječžuje šo cžerjeny, Bohu džak a khwalbu špěwacz. Šo što chžemn prajiež, šo jich wjele, kotrymž je tón Šnješ wot khoriež dał, šwoju dostatu štownosčž šepje naložiež njewě, hačž šo šo nětko cžim bóle wschěm lóšchtam a žadowščam poddadža! Džakujesh šo ty tak temu Šnješej, ty hšupny a njemudry lud? (5. Mójj. 32, 6.) Ty němški lud a w nim ty, mój šerbški ludžiko, fak džakujesh šo šwojemu Bohu ša te wschelke wulke a kraņne džiwý, kotrejž je wón nad nami cžinił w tutej wójnje! Chžemn wostacz, kažž do wójny bėchmy? Njepřacži tež nam potom tamna ščorbža Boža na šwój Šraelski lud: Ša žym džěčži wotčahnył a powyščil a wone žu wotemnje wotpadnyłe wot šnaje šwojeho kješja a wošof žlob šwojeho Šnješa, a Šrael nješnaje a mój lud nješrošymi! (Jeř. 1, 3.) D šo bychmy wuknyli, šo šašo dostojnišcho temu Šnješej džakowacz! D šo

praschenje nascheho Sbožnika: Njeje so žady namakał, kiž by so wrócić, so by Bohu česeć dał, hač tutón zůbnuik? naš tał sahanibiko a na hweđonnje paliko, so bchmy stawali s nascheho hrosneho njeđaka a k jeho nohomaj jemu hłubili: Kralo tej' česeće, ja chzu tebje khwalicz s wutrobu, se rtom a we žiwjenju, džafny a khwalbu wopor eži palicz, so by nje wumohl se hwojej krowju! Wšni sa nřdu twojich bolosczow nje, kiž by ja nje k hnjereži schoł!

Bratsja, hoiry, budžny džafowni! Potom pokaze nam ta ruka, kiž je naš s čelneje nřy wuwjedla, tež puez k wecznuemu šbožu, jako piřane steji: Schtóž džaf woprue, tón česeći nje a to je tón puez, so ja jemu Bože šbože pokazu (Př. 50, 23). Džafowny čłowjek móže pschezo wjazy wot Boha dostacž; wón džerži tał rjez klucz we hwojej ruzy, s kotrymž móže hēbi durje k wšchitkim Božim bohatstwam wotankacž. Wón dostanje jene žohnowanje po druhim.

Saj, kražna wěz je, temu Knjesej so džafowacž a khwalbu špewacž twojemu mjemu, ty Najwřschchi! Samjeń.

Rgč.

Wo hwoobodže kschesežana.

(Pofracžowanje.)

16. Wřsche teho hmy my měschizy; to je hiščeje wjele wjazy, džli s kralom byč, tohodla, dofelž měschnistwo naš do-štojnch ežini psched Boha stupicz a jeho prořycž. Pschetož psched Božimaj woczomaj stejecž a prořycž, njeřniřcha so nřonnu, křiba měschnikam. Tał je nam Khrystuř dobył, so móžemy duchownje jedny sa drugeho jastupowacž a prořycž, kaž měschnik sa lud eželuje jastupuje a prořy. Schtóž pał do Khrystuřa njewēri, temu žana wěz k lēpschemu njeřniřu, wón je wotrocžł wřchēch wězow, dyrbi na wřchēch wězach so pohōřschecž. K temu njeje jeho modlitwa špodobna, njepřindže tež psched Božej woczı.

Schtó móže nětko česeć a wyřkofeč kschesežana domyřlicž? Psches hwoje kralowstwo je wón wřchēch wězow móžny, psches hwoje měschnistwo je wón Boha móžny. Pschetož Wōh ežini, šchtož wón prořy a chze, kaž piřane steji w psaltarje: „Wōh ežini wolu tych, kiž so jeho boja, a wuřlyřchi jich modlitwu.“ K tutym česečam pschindže wón jeniczžy psches wēru a psches žady skuff. S teho jařnje widžimy, kał je kschesežan hwoobodny wot wřchēch wězow a nade wřchēni wězami, tał so žanych dobrch škuffow k temu njerejeba, so by pobožny a šbožny byl, ale wēra jemu wřcho pschemērnje pschinoscha. A hdyž by šchto tał njemudry byl a mēnil psches dobre škuffi pobožny, hwoobodny, šbožny abo kschesežan bywacž, dha by wēru je hwojimi škuffomi šhubil, runje kał tón poř, kiž křuch mjařa w horeče njeřeřche a sa ščēnjom we wodže kwi, s ežimž mjařo a ščēń šhubi.

17. Praschesch-li so, kajki džē je rosdžel njes měschnikami a njeřwjećenzami w kschesežanstwoje, hdyž so wřchizy měschizy? Wotmolwjenje: hlowežku měschnik, pop, duchowny a tehorunja je so njeprawda stala, so so wot šhromadneje hromady na malu hromadu poczēnjene, kotraž so nětko duchowny wustaw nje- nje. Šwřate piřmo žaneho drugeho rosdžēla njedawa, křiba so wuczēnych a hwojećēnych mjenuje Minisłros, Servos Oeconomos, t. j. hlužobnikow, wotrocžłow, sarjadnikow, kotřiz wřchaf dyrbja druhim Khrystuřa, wēru a kschesežansku hwoobodu přē- dowacž. Pschetož runjež drje hmy wřchizy měschizy, njemōže- my tola wřchizy hlužicž abo sarjadowacž a přēdowacž. Tał praji hwojaty Pawol 1. Kor. 4, 1: „Nječamny sa niečo wjazy wot ludži mēčzi a widženi byč, křiba sa Khrystuřowych hlužobnikow a rjadowarjow ewangelija.“ Ale nětko je se sarjadnistwa nastalo tajke hweťne, swonkowne, hlawne, traschne křejřstwo a pschemōž,

so njemōže jemu prawa hweťna móž so na žane wřchnje ru- nacž, runje jako bychu njeřwjećēny nēřchto druge byli hač kschesežanszy ludžo. S tym je precžwřate wřcho šrořmjenje kschese- žanskeje hnady, hwoobody, wēry a wřcheho, šchtož wot Khrystuřa mamy, a Khrystuř sam; hmy sa to dostali wjele čłowjeć- neho šakonja a škuffa, hmy so žyle wotrocžžy najnjekřmanišchich ludži na semi ščiniłi.

18. S teho wřcheho wufnjemy, so njeje došč přēdowane, hdyž so Khrystuřowe žiwjenje a škuff swjećschnje a jeno jako hi- storija abo ežarjowa stawijnja přēduje, abo so žyle wo nim njelēzi a so duchowne prawo a druge čłowjekow šakon a wuczba přēduje. Žich je tež wjele, kotřiz Khrystuřa tał přēduja ežitaja, so požad- uoseč s nim maja, so na Židow hnēwaja abo hewaf bóle w džē- ežarym wřchnju so šwēcžuja. Ale wón ma a dyrbi so tał přē- dowacž, so by mi a tebi wēra s teho šrořka a so šdžeržaka. Najkaž wēra s teho šrořče a so šdžerži, hdyž mi so praji, ežehodla je Khrystuř pschischoł, kał dyrbiřch jeho trjebacž a wuřiwacž, šchto je mi pschisjeřł a dał. To so stanje, hdyž so kschesežanska hwo- boda prawje wuřladuje, kotřiz wot njeho mamy, a tał hmy kralojo a měschizy, wřchēch wězow móžni, a so je wřchitko, šchtož ežinimy, psched Božimaj woczomaj špodobne a wuřlyřchane, kał hmy dotal prajił.

Pschetož hdyž wutroba tał Khrystuřa hlyřchi, ta dyrbi so jawjeřelicž, se wřcheje hłubiny trořcht dostacž a wuřłōdnječ pschecžiwō Khrystuřej, so jeho šako lubo ma. K temu njemōže naniřdy se škuffami a šakonjemi dořicž. Pschetož šchto chze tajke wutrobje šchodu ežinicž abo ju traschicž? Nawali so hřch a hnjereč, dha wona wēri, so je Khrystuřowa pobožnosč jejna a jejne hřchi njeřni nřdy jejne, ale Khrystuřowe; tał dyrbi hřch so šhubicž psched Khrystuřowej pobožnosčju we wērye, kał je horkach prajene, a wona wuřuje s japoschtołom hnjereči a hřchej so špēcicž a prajicž: „Ddže je nětko, ty hnjereč, tvoje žahadko? Ddže je nětko, ty hnjereč, tvoja hlebija? Tvoja hlebija je hřch. Ale Bohu budž khwalba a džaf, kiž nam je dohčeće dał psches Jesom Khrysta nascheho Knjesa. A hnjereč je potepjena w jeho dohčēžu.“

(Pschichodnje dale.)

Kschesežanowe kralowstwo a měschnistwo.

Hłōž (S. Lohmeyer, khoral. kn. ežo 198): Pschindž, Božo, hwojaty Ducho, k nam atd.

Sy wopravdže ty šbožowny,
Ddyž hweťny pschecžel Boži hmy;
wřchitko dostawasch ty psches wēru
we hwojim ežarjnym žiwjenju:
masch kralowstwo a měschnistwo!
— to tebi je so dostało.

Duž dopjelń pschisřluschnosč ty hwoju,
hdyž masch psched Bohom pychu dwoju! —
Halleluja, halleluja.

Psches kralowstwo hmy móžny ty
a tež sawērnje hwoobodny;
wřchē wěz hluži wřchaf tebi,
eže pyča kralowřka debi,
kiž křes hmy wřcheho štworjenja
a šdobom křbaf žiwjenja.

Slej! powołanje wobščērnishe
byč njemōže a wofebnishe.

Halleluja, halleluja.

Přiches měschništvo našch prawo ty
 přiched Boha stupicž hwojeczeny,
 jeho s modlitvu nadběhovacž
 a křoble k pomozh wolacž. —
 Tak přiched Boha džě přichhadžej,
 ho polnje jenu dowěrjej!
 Přiches wěru jeho počesčujesč
 a žiwjenje hej wobšobozujesč.
 Halleluja, halleluja.

Schtu Wumóžnik twój tebi je,
 kak wěra jeho wužije,
 — to ho předowacž ma wobstajnje,
 so dušcha swješelen je.
 Tak Šbóžnika našch žiweho,
 kiž eži je k prawdosčej dal ho;
 by sejnak jeho džiwnu mišofč
 a křwalisč Božu dobročiwosč.
 Halleluja, halleluja.

Na Boha twař dušcha!

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Bohu wšcha česč
 křuscha, šbože ja naš ma. We swjasku s Bohom, s našchim
 Šbóžnikom štrošchtuje dale džemy, hačž hny přichli dom,
 wšchaf Bóh naš wjedže, joh' džeržny ho, s nami wěčnje budže
 našch hweru Bóh!

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Bohu wšcha česč
 křuscha, šbože ja naš ma. Pucž je našch křótki we čašwosčej —
 Jenož pak tón wušk wjedže k šbóžnosčej. Kiž Wótza prošcha
 we wěrje tu, w wutrobi Joh' našcha, Joh' džěčej hu.

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Bohu wšcha česč
 křuscha, šbože ja naš ma. Na joh' pucžu čłow'kej žanemu
 sawutlicž dacž uochze, čžini dobrotu ta wšchhomóžna, žohnowaza
 wutroba ta wótžna wšchěch jaštawa!

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Bohu wšcha česč
 křuscha, šbože ja naš ma. Šnada Boža nam je šhadžata. Jeho
 hylua ruka naš wšchěch přichřywa. We šchitlich nusch je pola
 naš, wukhowat naš w štrachach je přchezo jaš'!

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Bohu wšcha česč
 křuscha, šbože ja naš ma. Š Božoh' byčža křašnosč wukhadža,
 hnada, hnilnosč bójška wodži čłowjeka. Bóh pomha křašuje
 tym hubjenym — Bóh je křonzo jašne wšchěm wěrjazy!

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Bohu wšcha česč
 křuscha, šbože ja naš ma. Šstowo Bože pucž a wěrnosč je,
 našchim noham hvēza tu we zupobje. Šhlěb wodnu w nož
 ja dušchu je, dawa nowe mož, to žiwuje!

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Bohu wšcha česč
 křuscha, šbože ja naš ma. Šdyž wšchitko jpi we tej nóżnej čžni,
 hnada Boža škieži nam šchit jandželšči. Nam hwěšdy hvēčža,
 ja křždu nóz hvētko s rjeišchoh' hvēta nam ščele Wótž!

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Bohu wšcha česč
 křuscha, šbože ja naš ma! Šhadžej s nowa wěra, nadžija,
 s Božoh' hwojatoh' hšowa přichidž móž žiwjenja! Na Boha
 twaricž my čžemy wšcho, Boha wěčnje křwalicž, čžim šbóžnišcho!

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Bohu wšcha česč
 křuscha, šbože ja naš ma. Wukřšchana, špravna modlitwa
 budže pola Boha Šejom Šhršta dla, naš šbóžnje přchewjedž
 přches čženny dokh k trónej twojom' dowjedž do njebjew!

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Bohu wšcha česč
 křuscha, šbože ja naš ma! Šhwal nětk Boha wšcho, šchtož wodhch
 ma, so ho rošpřchescžera křwalba Šujesowa! Naš hnilnosč
 Boža je wumohka, wšchhomudrosč hwojata wšcho dofonja!

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Bohu wšcha česč
 křuscha, šbože ja naš ma! Šbože dušche, hřchom wodacže
 w wěčnej hnadže Božej našcha šbóžnosč je, po čašneje hwojercži
 nam hotowe žiwjenje na wěčnje we njeju je! W.

Šberlusche na hwojate dny ja šjawnu a domjazu nutnosč.

Na 15. nježu po hwojatej Trojizy (16. sept.). Sawodny
 křerl. 530. 531. abo 130. 198. 564. Wěra 2,5. Šlowny kř. 17.
 18. 21. 147. 275. 305. 307. 605. Šest Mat. 6, 24—34. Po
 hamjenju 312,9. — 17,7. 19,7. 20,6. 147,10. 189,2; 191,10.
 258,1. 400,10. 531,3. 633,5. 678,4. Š dospěwanju 16. 586,1.,
 6,7. 834.

Na 16. nježu po hwoj. Trojizy (23. sept.). Sawodny kř. 315
 abo 314. 632. Wěra 855. Šlowny kř. 20. 117. 212. 232. 272.
 402. 403. 472. 473. 474. 495. 503. 507. 509. 510. 578. 584.
 Šest Łuf. 7, 11—17. Po hamjenju 312,9. — 99,11. 131,10.
 242,8. 275,7. 413,9. 415,1. 478,3,4. 489,1. 500,4. 503,6. 583,5.
 675,6. 828,2. Š dosp. 195,6,7. 512,5,6. 719,6,7. 726,3,10.

Na 17. nježu po hwoj. Trojizy. (30. sept.) Saw kř. 197
 abo 446,1—7. 11,12. (na Wlich.) Wěra 225,4. Šlowny kř. 246.
 311. 315. 325. 326. 592. 693. 704. 733. Šest Łuf. 14, 1—11.
 Po hamjenju 312,9. — 29,7. 45,1,2. 140,15. 155,4. 158,3.
 163,1. 198,5. 241,4,5. 245,6. 246,3. 288,6. 324,5. 369,7.
 592,4. Š dosp. 436,4,6,7. 617.

Na 18. nježu po hwoj. Trojizy. (7. okt.) Saw. kř. 607,1—4.
 7 abo 429. Wěra 12,1—3. Šlowny kř. 27. 31. 34. 46. 225.
 439. 442. 707. 835. Šest Mat. 22, 34—46. Po hamjenju
 312,9. — 97,7. 132,6. 159,3. 225,3. 230,2. 290,3. 311,5.
 329,8. 429,2. 430,8. 442,8. 569,5. 639,4. 736,1. Š dospěwanju
 130. 138. 718.

Na 19. nježu po hwoj. Trojizy. (14. okt.) Saw. kř. 195.
 198. 564. Wěra 203,6. Šlowny kř. 4. 26. 193. 208. 217.
 225. 431. 724. Šest Mat. 9, 1—8. Po hamjenju 312,9. —
 25,11. 80,3. 208,7. Š dosp. 208,5,7,8. 320,1,5. 431,4,6. 559.

Na 20. nježu po hwoj. Trojizy. (21. okt.) Saw. kř. 279.
 708. Wěra 203, 6. Šlowny kř. 220. 642. Šest Łuf. 13, 6—9.
 Po hamjenju 312,9. — 138,6. 147,9. 148,10. 167, 7. 173,2.
 400,8. 425,1. 437,4. 503,17. 525,13. 642,6. 737,2. 755,8.
 766,5. Š dospěwanju. 220,5—7. 643,7—10.

Jubilejšči tydžen reformazije (28. okt.—4. nov.) 21. nježu
 po hwoj. Tr. — 31. okt. — 22. nježu po hwoj. Tr. 7. 319. 831.

154. 159. 278. 430. 449. 599. 623. 679. 764—769.
 Lutherowe křerl. 1. 11. 128. 130. 156. 161,1—3. 205. 231.
 312. 405,1. 448. 454.

Še Ššerbow, ja Ššerbow.

Šorschizy wuhotuja nježu 16. pōžujenža popoldnju Bože
 křužby ja šnutškowne mišijonštvo, a to w 3 hodž. šerbšku a
 w ½5 hodžinach nēmšku. Šchtož ma šnutškowne mišijonštvo
 lube, je lubje přchepřscheny a tež křždy druhi, so bychu ho jich
 čžim wjazy ja tutón wušk a jara nušny škutk křchescžaniškeje
 lubosčej sahorili, ja jedyn škutk křchescžaniškeje lubosčej, kotrehož
 wažnosč a potřebnosč je přchezo hišchže přche mašo šnata a
 špěchowana.

Šojewjenje s křětkow. Naležuje ho prošy, so by ho jutsje
 se wšchěch křětkow šojewišo, so je ščezju nježu 16. w septembrije
 w Draždžanach dopoldnja w ½12 hodž. w křchiznej šyršwi šašo
 kēmšchjenje. Ššerbšizy štršchi čžyli hwoje džěčej w zupbjě k wopř-
 tej Božej křužby hwoju napominacž.